

Un viitor mai bun, een betere toekomst.
Hulp aan kansarmen in Roemenië.

Beste vrienden van de Stichting,

In 2020 hebben we, zoals in 2019, op afstand de contacten met de organisaties en gezinnen onderhouden via WhatsApp en Messenger. De communicatie in het Roemeens kwam goed over.

We begonnen in 2020 met **Maria Fedeles** uit Schotland naar Nederland te halen voor een korte vakantie. Ze logeerde bij mij en was overenthousiast over de steden Amsterdam en Rotterdam. Het was een drukke week met vele mogelijkheden. Haar leven in Schotland was zwaar: het werk in een pizzeria en daarnaast haar studie via internet om haar opleiding als accountant ook in Engeland te kunnen laten gelden. Nog vóór de Coronatijd kon ze Schotland verlaten om bij Londen te gaan wonen bij een vriendin. Daar kon ze al snel een baan krijgen bij een postorderbedrijf, eerst in een administratieve functie en hopelijk kan ze hogerop komen. Inmiddels heeft ze in februari 2021 met haar vriend en collega Marc een appartement kunnen huren, waar ze gelukkig zijn.

Hoe was het in Roemenië?

Het leven in Roemenië in de Coronatijd was moeilijk voor veel mensen door een strenge Lock down. Allereerst niet naar buiten, alleen als het echt nodig was, met een briefje waar je naar toe zou gaan, bv. naar de bank om rekeningen te betalen of naar een dokter, maar geen familiebezoek. De doelstellingen van onze stichting konden moeilijk worden uitgevoerd. Verder is er een mondkapjesplicht.

Van de mensen die werk hebben in het buitenland kwamen er veel terug, er was geen werk meer voor hen. Men werkt daar in fabrieken, maar ook als zorgmedewerker aan huis, meestal intern. Vrouwen werken als huishoudster en wonen in bij ouderen en zieke bejaarden. Omdat fabrieken, winkels en scholen gesloten waren en zij een contract hebben voor bepaalde tijd, moesten ze vertrekken. In die tijd stierven ook veel ouderen en liep hun contract af. Kwamen ze weer naar huis dan konden ze daar ook niet gaan werken. Een trieste situatie. De grenzen werden gesloten en de controle was streng. De gehele dag politie op straat. Je durfde ook niet de straat op te gaan vanwege de boetes.

Op het platteland en bv. in Popesti ging het leven gewoon door. Men hield zich wel aan de regels, maar men werkt op eigen land en bij huis. Op straat wel een mondkapje op. De scholen waren gesloten en de kinderen kregen online-les. De overheid zorgde voor laptops voor kinderen, soms moesten ze naar bureaus gaan om de lessen te volgen als ze geen internet hadden of konden betalen.

Pas in april 2021 kregen ze de vrijheid terug, alleen de mondkapjesplicht, ook op straat, blijft nog bestaan.

We hebben via onze contactpersonen families kunnen ondersteunen met donaties zodat zij voedsel en medicijnen konden kopen. Een mevrouw moest voor haar schildklieronderzoek naar Cluj. De treinreis duurt 8 uur en 55 minuten. De hele dag reistijd of per nachttrein heen en terug kosten minimaal 20 euro, 's nachts is het duurder i.v.m. slaapcoupé. Dan komen de kosten voor de medicijnen er nog bij. Veel mensen hebben Covid gehad en er zijn veel mensen gestorven, vooral in de grote steden. En meestal werd dan ook de familie besmet en die besmette weer anderen.

De persoonlijke contacten via internet waren intensief. Een praatje maakte veel goed, zo kon ik toch de situatie volgen en eveneens de weersomstandigheden. Het was wisselend koud en sneeuw, maar minder streng dan in andere jaren.

Met Pasen hebben we enkele gezinnen geholpen. We kunnen het geld sturen naar onze tussenpersonen in Iasi en Popesti. Bijna iedereen heeft een betaalpas en een rekening waarmee de overboekingen kunnen worden gedaan. Het is nog niet zoals bij ons dat de vaste lasten meteen worden geïncasseerd. En dat is de reden dat iedereen naar de bank moet gaan om een rekening van gas, licht etc. te gaan betalen. Bij de bank kun je de rekening scannen en betalen met bankpas of contant. Hierdoor komen veel huishoudens in de problemen, want ze betalen niet eerst de rekeningen maar besteden het aan voeding. Meestal zijn de rekeningen hoger dan het salaris van de mensen.

Bij **Doina Asachi**, die in Iasi woont, is dat altijd het geval: ze heeft een groot gezin, haar kinderen hebben relaties en krijgen kinderen. Maar dan gaan ze uit elkaar, de kleinkinderen blijven bij oma met alle gevolgen van dien. Bovendien heeft ze een organisatie zonder inkomsten, waar ouders en gehandicapte jongeren samen komen. De ondersteuning kwam uit het buitenland en een kleine subsidie van de gemeente. Omdat ze wil stoppen (ze is nu 67 jaar), wordt haar stichting niet meer geholpen. De samenkomsten gaan wel of niet door maar de moeders komen wel bij haar aankloppen. Doina heeft een heel groot liefdevol hart, maar is geen boekhoudster. We hebben haar geholpen om voedsel en andere noodzakelijke kosten te betalen. Ze hoopt haar huis te verkopen en met haar hele familie te vertrekken naar België. In 2018 is ze daar geweest, zij en haar gehandicapte zoon woonden toen bij een rijke mevrouw.

Bianca studeerde af in de psychologie in 2020 aan de universiteit in Leiden. Voor een goede studente, die in een rolstoel zit, waren er in Iasi geen mogelijkheden omdat daar geen liften zijn in de gebouwen. Na 4 jaar de studie te hebben gevolgd en met een bescheiden bijdrage van SDR kon ze haar studie daar volgen. Haar laatste stage wordt gedaan in Iasi. Bianca heeft thuis haar werkruimte en helpt jongeren.

Ook **Laurentia** heeft nog steeds onze zorg nodig. Ze heeft vanaf haar jeugd polio en werkt niet meer. Ze is opgevoed in een kindertehuis waar ze het goed had, beter dan thuis.

Haar depressie, het alleen zijn en haar beperkte inkomen zijn geen gunstige factoren. In 2020 is ze in haar complex verhuisd naar de begane grond. Ze is heel tevreden, we hebben haar huur betaald, zodat ze de andere kosten zelf kon dragen.

Ze krijgt een uitkering van 800 RON plus 300 RON omdat ze gehandicapt is, samen 1100 RON

Inkomsten 1100,00 RON = 227,74 euro

Huur 500,00 = 103,50

Electriciteit 50,37 = 10,42

Verwarming 34,00 = 7,00.

Ze houdt nog ca. 513 RON = **106,82 euro** over voor eten en andere noodzakelijke uitgaven, zoals telefoon.

We ondersteunen haar, zodat zij voeding en medicijnen kan kopen.

Via WhatsApp heb ik contact gehad met Dokter Ciobanu en haar medewerkers. Ondanks dat ze met pensioen is, blijft ze betrokken bij het kindertehuis **sf Andrei**. Ze maakt ze ook zorgen vanwege de nieuwe regels: alle kinderen in pleeggezinnen of in woningen in de stad. Er zijn nog maar 30 kinderen in het tehuis en velen zijn herplaatst. De regels en administratie vragen veel van de medewerkers. Waarschijnlijk zal deze locatie ook verdwijnen de komende jaren.

In de andere tehuizen zoals **Galata** worden nu meer jongeren opgenomen. Hier is voor ons weinig nieuws te melden.

Bij het **dagcentrum voor jongeren met het Syndroom van Down** was het stil, niemand kon in Coronatijd het eigen huis uit. Ze zijn wel allemaal gevaccineerd, evenals de leiding. Hopelijk kunnen ze begin juni een dag per week weer samen zijn. Telefonisch is er onderling veel contact geweest en soms kwamen enkelen toch samen.

Hulp aan de familie **Calugaru**. In de Coronatijd kwamen vader en zoon weer naar huis uit Ierland omdat zij niet daar mochten blijven, ze zijn nog steeds thuis. Waarschijnlijk gaan ze terug in juni, zelfs met zijn drieën: vader Paul, Robert en Claudiu. In de tijd dat ze thuis waren hebben ze een ruimte gebouwd waar nu een kapsalon in is gevestigd en Robert heeft een begin gemaakt met de bouw van een eigen huis. Eind van dit jaar verwachten deze jonge mensen hun baby. Wat fijn dat alles zo goed kan gaan. De jongste twee

kinderen gaan naar de lagere school. Moeder Filomena heeft hulp gevraagd om met haar zoon een kappersopleiding van 4 maanden te kunnen gaan volgen. En ze zijn geslaagd! Ze oefenen in hun eigen kapsalon. Alles is nog primitief, maar voor het knippen van jongens is het nu voldoende. Ze hebben nog geen officiële kappersstatus.

Maar er was een ander probleem: Filomena had een heel slecht gebit (weinig tanden en kiezen meer) en voor haar als kapster is een goed gebit noodzakelijk. Ze laat haar tanden en kiezen trekken en ondanks dat ze nog geen nieuw gebit heeft is de dagelijkse pijn verdwenen. Ze hoopt eind dit jaar haar gebit hersteld te hebben.

Ioana, haar dochter met Syndroom van Down, helpt in het huishouden en is thuis gelukkig met 4 broers. Haar school is afgerond. Ze heeft een echte afscheidsfuif gehad met haar klasgenoten en was in een zwarte galajurk gekleed. Nu ze 18 jaar is geworden, mag ze thuisblijven. Dank aan de gewone dorpsschool waar ze vanaf de peuterleeftijd naar toe kon gaan, ondanks veel problemen met de Inspectie van Onderwijs. Zij zou naar de stad moeten gaan voor een aangepaste school maar dat wilden deze ouders niet. Wij van SDR hebben ervoor gezorgd dat ze thuis kon blijven en dat is gelukt, dankzij goede contacten met de Inspecteur.

In 2019 heeft **Ramona** mij gezocht via internet. Ramona is nu 38 jaar, vroeger heette ze Alina. Zij en **Mihai** waren de eerste straatkinderen die we in 1992 konden helpen. Helaas was Alina weer weggelopen en Mihai hebben we kunnen volgen. Hij zit nu in de gevangenis in Italië vanwege activiteiten als drugskoerier (na het overlijden van zijn vriendin).

Contact loopt via Mihais zus, die ook in Italië is. Ramona is na het overlijden van haar moeder toen ze 5 jaar was naar de stad Iasi gevlucht en daar opgevangen. Ze vertelde me over het leven op straat. Zwervend door het leven, schuilen in de gevangenis voor onderdak en eten en een opleiding volgen. In 2020 kwam ze uit het buitenland om toch terug te komen naar Iasi. Ze had een baan in een restaurant en ze had nog 1000 euro gespaard. Helaas werden door de corona de restaurants gesloten en zat ze weer zonder geld. Ze leefde weer onder de grond in een beschutte plaats met een zwerfkat, ze stuurde me foto's. Het was niet gezond.

In december 2019 wilde ze legaal terug naar het buitenland. SDR betaalde haar reis, Laurentia was mijn tussenpersoon. En een wonder geschiedde: terwijl ze in een bus zat, werd ze via facebook gezocht door haar oom in Roemenië. Ze veranderde de route en ging naar haar oom, een broer van haar moeder. In liefde werd ze ontvangen door ooms en tantes. Nu is ze bij een oom en zijn gezin in Duitsland en werkt daar als schoonmaakster. Haar familie is bij een christelijke kerk en Ramona heeft zich daarbij aangesloten (haar oom is daar voorganger). Ze is onlangs gedoopt en is gelukkig. Ze hoopt op een eigen woonruimte.

Via facebook zie ik vele jongeren en ouderen. Ik zie of ze het goed hebben of nog steeds zoeken naar een geregeld leven.

Hartelijk dank voor de financiële hulp die we, naar we hopen, ook in 2021 krijgen, zodat we onze mensen daar kunnen blijven ondersteunen. Namens Loes Derks en Pierre van der Meer wens ik u alle goeds en een jaar weer met mogelijkheden.

Antoinette Smits.

Stichting Dominique Roemenië

De Wieken 46, 6581 DG Malden,

E-mail: info (at) sdr-malden.nl

Banknr IBAN NL97 RABO 0131 6447 69

t.n.v. Stichting Dominique Roemenië te Malden.

Voorzitter:

Antoinette Smits

E-mail: antsmits (at) hotmail.com

Secretaris:

Loes Derks

Penningmeester:

Pierre van der Meer